

Korsgaard: Hvis jeg vilde paastaa, at jeg ved enhver Lejlighed har gjort mig til Talsmand for Restaurationsskattens Ophævelse, vilde jeg sige noget, der ikke var sandt, og det skal man jo helst lade være med. Naar den højtærede Statsminister, daværende ærede Medlem Hr. Stauning, for ca. et Aar siden fremsatte Forslag om Restaurationsskattens Ophævelse, og der indtil denne Dag praktisk talt ikke er sket noget, tror jeg, man deraf har Lov til at slutte, at den Iver, hvormed den højtærede Statsminister den Gang gik ind for at faa Skatten ophævet, i Virkeligheden ikke var helt ægte, og jeg tror, man har Lov til at sige, at hvis den højtærede Finansminister ikke gennem den noget agitatoriske Kampmaade, som det daværende ærede Medlem Hr. Stauning anvendte, var blevet næsten naglet til at skulle fremsætte et Forslag af denne Art, er det ikke saa sikkert, at vi havde set et saadant Forslag i Aar. Jeg tror altsaa, man har Lov til at sige, at nogen egentlig stor Kærlighed til det Værk, man nu her er gaaet ind i, har man ikke kunnet spore hos den nuværende Regering. Imidlertid, man kan jo lære af saa meget. Man kan ogsaa lære af et Valg, og efter min Opfattelse bør enhver Politiker lære af et Valg, og jeg tror ikke, der kan være Tvivl om, at Restauratørerne ved deres voldsomme Agitation mod Restaurationsskatten i Virkeligheden er dem, der har Æren for, at det Forslag, der nu ligger paa Rigsdagens Bord, er fremsat. Jeg maa for mit Vedkommende ogsaa erkende, at der er Grund til at tage den Magtfaktor, som altsaa Restauratørerne og de, der staar bagved dem, har vist sig at være, yderst alvorligt og gaa ind i en virkelig saglig Forhandling med Henblik paa at faa Restaurationsskatten afskaffet.

Vi ved jo alle, at naar man i sin Tid fik Restaurationsskatten, var det, fordi Riget den Gang fattedes Penge, og saa fik man den ud fra den Betragtning, at det i hvert Fald i meget høj Grad var en Luksusbeskatning. Ingen har nogen Sinde villet hævde, at der ikke kom noget med ind under denne Beskatning, som man ud fra denne Betragtning kunde ønske ikke at faa med, men ogsaa den højtærede Finansminister har jo i Dag erkendt, at saaledes som man den Gang maatte forme Restaurationsskatte-loven, var det umuligt at undgaa, at ogsaa en Del af det, man ikke vilde have med i Beskatningen, kom med. Jeg maa imidlertid have Lov til at pege paa, at man allerede den Gang gennem særlige Bestemmelser, navnlig tagende Sigte paa at lempe det for dem, der i Kraft af deres Erhverv maatte opholde

sig meget paa Hoteller, gav en meget betydelig Lempelse af Skatten. Jeg maa altsaa erkende, at i Starten var der den Fejl ved Restaurationsskatte-loven, at den ikke beskattede Luksus alene. Jeg maa ogsaa erkende ud fra min Erfaring fra de Aar, der er gaaet, at der ved den gamle Restaurationsskatte-lov var den meget kedelige Mangel, at man gjorde Restauratørerne i saa udpræget Grad til Statsskatteopkrævere. Jeg er derfor fuldkommen enig med den højtærede Finansminister og det ærede Medlem Hr. N. Neergaard i, at naar vi staar overfor en Forandring af Restaurationsskatten, saa var den Vej, som det daværende ærede Medlem Hr. Stauning foreslog, nemlig at afskaffe Skatten trappevis, en daarlig Vej. Jeg erkender, at det af den nuværende Finansminister fremsatte Forslag, at afskaffe Skatten fuldt ud paa een Gang, bærer i sig en meget betydelig Fordel, idet man altsaa derved kommer bort fra det System med Restauratørerne som Skatteopkrævere. Som en yderligere Skavank ved den gældende Lov er det Gang paa Gang fra Restauratørernes Side hævdet, at denne Skat var en Skat paa et enkelt Erhverv og derfor uretfærdig. Jeg skal ikke nægte, at der ogsaa i denne Kritik kan være nogen Sandhed.

Ser vi da nu paa de foreliggende Forslag, melder sig først det Spørgsmaal, om der er finansielt Grundlag for det, der her foreslaas. Og der maa jeg have Lov at sige til den højtærede Finansminister, at han ved at give Afkald paa 5 Mill. Kr. paa det nuværende Tidspunkt efter min Opfattelse i Virkeligheden viser sig som en større finansiell Optimist, end jeg egentlig havde troet, han var. Jeg nærer ikke nogen Tvivl om, at den Finanslov, der vil blive vedtaget en af de første Dage, talmæssigt set vil give Plads for en saadan Nedsættelse af Skatterne, men jeg kan vanskeligt tro andet end, at den højtærede Finansminister, som ellers i mange Henseender gør Indtryk af finansielt set at være en meget forsigtig Mand, ikke kan se paa den Situation, hvori vi befinder os, uden at føle sig i høj Grad utryg. Det er jo en Kendsgerning, hvilket den voldsomme Nedsættelse af Diskontoen rundt omkring i alle Lande viser, at der i meget høj Grad er Depression rundt omkring. At tro, at denne voldsomme Diskontoneedsættelse alene skulde være Udtryk for noget godt, tror jeg i Sandhed vil være at se forkert paa den finansielle Situation. Den højtærede Finansminister kan heller ikke være blind for, at de Kornpriser, som vi har haft i hvert Tilfælde indtil for et Par Dage siden